

PROPOVIJEDI > VJERA I RELIGIJA

1/10

Razlika između vjere i religije je vrlo velika, bitna, a i osjetljiva stvar. Takva je zato što u korijenu ovog razlikovanja stoji identitet duha.

Za istinitu vjeru potrebno je poznavanje duha istine i samo to omogućuje čovjeku da prepozna i razluči religijsku stvar, od one istinski vjerske.

"Duhovan čovjek prosuđuje sve..." Biblija

Religija je ljudska organizacija, ljudski trud iza kojeg u pozadini, tj. religijskoj misterijskoj stvarnosti, stoji pogrešna duhovna adresa.

Ono što često doprinosi poistovjećivanju religije s vjerom je prisutnost istine, kolika tolika prisutnost, u pojedinim religijama, kao i duhovni (emocionalni, fizički...) doživljaji, i događaji (npr. čuda).

Isus je rekao: "Ja neću gasiti stijenj koji tinja."

Koliko god pojedina religija bila vjerna Isusovoj nauci, toliko će i on biti vjeran njoj i u njoj.

Također, On je rekao da ne trčimo za čudima, jer pojava čuda nije neupitan dokaz, da je duhovna stvarnost koja stoji iza ove pojave, dobar duhovan izbor za čovjeka.

Biblija govori o takvoj vrsti čuda, čija je pozadina tuđa:

Ono se dogodilo kada je Mojsije tražio od faraona da pusti Izraelce u njihovu domovinu. Tada su faraonovi čarobnjaci pokazali da su u stanju učiniti isto čudo koje je učinio Mojsije, čudo koje je Mojsiju dao Bog da učini ispred faraona, da ovome bude znak i dokaz da iza Mojsija stoji moćna duhovna sila.

Dakle i faraonovi čarobnjaci kao i Mojsije - poslanik Božji, su stvorili zmiju od štapa, ali Mojsijeva je zmija pojela njihove zmije.

Faraon ipak nije bio uvjeren da je Mojsijev Bog moćnije duhovno biće od sile koja stoji iza njegovih čarobnjaka, ali nakon mnogih Božjih čuda ipak je shvatio poruku: ne samo da se Mojsijev Bog pokazao moćniji, nego se pokazao kao onaj koji uopće nije imao naklonosti prema tvrdoći srca ovoga faraona.

Djelomična duhovna istina, pojava duhovnih događaja i doživljaja, sve zajedno pomiješano s lažima, neznanjem, manipulacijom i na kraju svega, pogrešnom interpretacijom i pogrešnom duhovnom adresom - sve je to moćna đavolska mješavina u kojoj mnogi ljudi, mnogi narodi: hodaju, dišu i umiru - ropstvom.

Ne može se dovoljno naglasiti opasnost ovoga sklopa.

Ono što najviše otežava razumijevanje ovakve opasnosti, je činjenica da ljudi žive tjelesno i gledaju fizičkim očima, pa je fizička stvarnost njima najbitnija, ako ne i sva.

Ponekad pak, pogledaju na svoju dušu. Tu i tamo učine nešto za nju.

A za svoj duh, u principu, ne mare.

Biblija kaže: "Probudi se ti koji spavaš i Isus će ti svijetliti". Ovo buđenje se odnosi upravo na naš duh. I upravo taj duh je mjesto, gdje je moguće naše najdublje ropstvo.

Ipak, ovosvjetski ribari ljudi, nisu zainteresirani za naš duh, nego samo za našu dušu i tijelo.

Za naš duh su zainteresirane upravo one nebeske stvarnosti, o kojima sam govorila, kao nebeskim pozadinama religija, njenih sustava i sadržaja.

Kao što se naše duše hvataju religijama, tako se duše hvataju i saplicu i u mrežu ideologije.

One, ideologije, znaju biti opasne mreže onih đavolskih mješavina o kojima sam govorila. Samo što nas one navode na lažan put da su one naše, ljudske, došle kroz naš um, za razliku od religije čije je porijeklo držimo intuitivnijim i mističnijim.

Taj lažan trag, na koji navodi ideologija, mudraca pretvara u ludaka, jer ideologijom (razumom)

hoće dotaknuti nebeske stvari, procijeniti ih, a često se čak takvim alatom, tj. razumom, usuđuju tvrditi da duhovno i Bog, ne postoji.

"Umišljajući da su mudri, postali su ljudi..." Biblija

To je biblijsko pravilo, koje se pokaže kao takvo kada se za nebeske stvari, uzdamo u svoj ljudski um.

Kroz povijest je poznato kolika je moć neke ideje.

Kad si ateist i imaš neku od spomenutih ideologija, zapravo se u duhovnom svijetu tj. duhovnoj stvarnosti, možeš naći u istoj kući sa religioznim čovjekom.

To može za mnoge biti začuđujuća stvar.

Međutim, mnogo više je začuđujuće to, koliko ljudi arogantno svojataju svoje ideje i tako ih ozbiljno dijele od nebeskih stvarnosti. Kao da je u njihovoj moći da određenim idejama dopuste, ili ne dopuste, nebesko postojanje. To podsjeća na najnaivnije dječje stavove.

Biblija govori o dvije vrste mudrosti, i za jednu od njih kaže da je: ljudska, zemaljska, vražja.

To je nebeska pozadina ovakve mudrosti i linija kojom ona ide.

U pojedinim religijama i ideologijama, pojam Boga je toliko razvučen, da nije jasno gdje subjektivnost ovakvog poimanja Boga prelazi u objektivnost tj. u njegovo osobno postojanje, ili pak, jasno oblikovanu ideju, koja svoje postojanje objašnjava kroz ideologiju.

-U Bibliji piše da, kad Bog reče - to i bude. -Dalje, u Bibliji piše: "Kako na nebu, tako i na zemlji".

-Biblijska definicija vjere je: "Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo."

Povezanost riječi i djela, povezanost nebeskih stvarnosti i zemaljskih, kao i naše moći da ih prizivamo, i to cijelim našim životom - ovdje je očita.

I jednom zauvijek, trebamo sebi utviti u glavu, da kutovi u koje smo se zavukli s našim životima, bilo da su zabačena sela ili radne sobe..., bilo da su naši nutarnji kutovi tj. naše misli... - nisu i kutovi svemira.

Koliko god mislili da smo sakriveni ili se htjeli sakriti, trebamo imati na umu da postoji svijet, postoji dimenzija života koja nas vidi, koja nam je svjedok i koju ne možemo prevariti niti podvrći našem, ljudskom, načinu razmišljanja.

Ono što kreiramo u našem umu i živimo kroz kompleksnost našega postojanja, može imati vrlo veliki duhovni odjek, ma koje mišljenje mi i drugi imali o tome.

Bog je taj koji mjeri naše živote, svojom tezuljom. On je taj koji našem životu daje konačnu i istinitu perspektivu, položaj, važnost, budućnost.

Bog je Duh, a duh nije ograničen ni vremenom ni prostorom, kako smo se mi, fizički, navikli razmišljati. Što smo mi?

2/10

I mi smo duh.

Ovakva ili onakva, našim životima pripada neka nebeska stvarnost, pozicija, ali to ne znači da je to ona koju mi tjelesno vidimo ili pak općenito mislimo da je imamo.

Zato treba odvažnosti i hrabrosti, također i određenog duhovnog odmaka, za uvidjeti stanje svoga života, svoju istinu.

Ali također i za dalje, djelovati u njoj, napredovati sve više, u istini prema istini, po Isusovoj uputi: "Budite savršeni."

Za religiju bi pak mogli i jednostavno reći: da je ona ljudska organizacija sa ljudskim standardima. Ona može propovijedati i Božju riječ, a sama biti zazidana na ljudskim načelima i omeđena ljudskim normama, tj. međuljudskim odnosima na nivou motivacije i komunikacije palog, tj. grješnog, čovjeka.

Biblija govori o djelovanju unutar jedne takve religijske institucije:

"Jao vama, književnici i farizeji, licemjeri jedni, koji obilazite more i kopno da učinite jednoga istovjernikom, a kad to postane, učinite ga sinom paklenim dvaput gorim od sebe!"

Religija je skup ljudskih pravila i običaja iza kojih stoje duhovne stvarnosti. To su naslijeđene stvari o kojima se ne razmišlja, stvari koje se smatraju uzvišene i time nadilaze granice razuma, a one same funkcioniraju kroz uhodana pravila.

Za ova pravila se smatra, da su dobivena prosvjetljenjem ljudi od strane duhovnih stvarnosti, a ta prosvjetljenja nisu dana svakome.

To su objašnjenja u samim tim religijama za ova pravila. Ipak mnoga pravila se naknadno dodaju i početnim objavama dodaju povijesno - geografsku dimenziju. Ipak ona se još uvijek isto tumače - da su dobivena prosvjetljenjem sa neba.

I Izraelci su baratali vjerskim pravilima po svojoj volji, mada su imali za pravila istinito prosvjetljenje Božje.

Ova stvar, sa pravilima i običajima u religiji, a time i čovjekovoj zaokupljenosti njima, je stvar koja funkcionira na strahu, malenkosti i nevažnosti malog čovjeka, spram pogleda na takvu uzvišenu situaciju tj. nebeskog porijekla religijskih pravila.

Držanje ovih pravila kod odraslih ljudi, a da se oni nikada pošteno ne zapitaju o njihovom smislu i porijeklu, proizlazi i iz čovjekove potrebe za sigurnošću, uhodanosti životnog puta, potrebe za uklapanjem u društvo, za osjećajem da su dio zajednice, s kojom su se identificirali.

Ova situacija također nastaje i iz težnje čovjeka za konformizmom. Nijedan od ovih razloga nije dostojan dubokog, iskrenog, vjerskog razloga.

Kada se govori o religiji i vjeri, onda religiju možemo prvo definirati kao opću stvar, a tek onda pojedinačnu, dok vjeru kao prvo pojedinačnu pa onda opću.

U toj logici vjera je nešto za što si sam kompetentan da preispituješ, provjeravaš. "Sve provjeravajte" Biblija.

Ona nužno treba imati odjeka tj. odgovora za život pojedinca, inače zamire, jer zajednica može biti neki oslonac, ali ne može dugo biti oslonac u nedostatku osobne vjere.

Ovo je specifična stvar. Samo istinska vjera je duboko zainteresirana za čovjeka, za pojedinca, za osobu, za tebe i mene. Samo vjera razvija duhovne kapacitete pojedinca, i to kao prosvjetitelj, pokretač i nositelj njihovog razvoja. Kao takva vjera je dar. Dar Božji nama, naša krila za nebo.

A koja je to vjera, koja je takva? Vjera u Isusa Krista, u ono što, znali mi za njega ili ne, je njegovo. Religija, s druge strane, drži se da je opće provjerena i neupitna, da svi bolje znaju od pojedinca, i to oni "svi" koji su bili u svim vremenima religije, pa se pojedinac utopi u nju i sam nema ovlasti da je provjerava.

Ali sav trud, i sav bitak pojedinca, religija asimilira u svoju silu.

Biblija govori o jednom obračunu vjere i religije, s obzirom na ovu kompetenciju pojedinca za njenu provjeru. Ovdje se istina pokazuje kao ona koja postoji neovisno o našem viđenju stvari i neovisno o viđenju većine, a u našem interesu je da, svim svojim trudom, pokušamo doći do nje. Jer nestajanje uz istinu nosi svoje posljedice.

"Tamo stupi Ilija pred sav narod i reče: "Kako ćete još dugo hramati na obje strane? Ako je Gospod pravi Bog, onda držite uz njega! A je li to Baal, onda idite za njim!"

Ali narod ne dade nikakva odgovora. Tada reče Ilija narodu: "Jedini sam ja još ostao kao prorok Gospodnji. Baalovih proroka ima četiri stotine i pedeset.

Neka nam dadnu dva junca! Oni neka sebi izaberu jednoga junca... raskomadaju... metnu na drva, ali ognja da ne podmeću! Ja ću prigotoviti drugog junca... Tada prizovite ime svojeg boga, a ja ću prizvati ime Gospodnje. Bog koji odgovori ognjem, pravi je Bog". I sav narod odgovori: "Tako je pravo!"

Oni uzeše junca... prizivali su od jutra do podne ime Baalovo... ali nije dolazio nikakav odgovor. A sada pozva Ilija sav narod: "Pristupite ovamo k meni!" Oko žrtvenika iskopa jarak, dosta velik... Potom zapovjedi: "Napunite četiri vrča vode i izlijte je na žrtvu paljenicu i na drva!... Učinite to još jedanput!... Učinite to po treći put!" Dade i jarak napuniti vodom... i pomoli se: "Gospode, Bože Abrahamov, Izakov i Izraelov, danas daj objavi da si ti Bog Izraelov i ja sluga tvoj, i da sam ja sve učinio po tvojoj zapovjedi! Usliši me..."

Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva, kamenje i zemlju i popi vodu u jarku... ljudi povikaše: "Gospod je pravi Bog..." A Ilija zapovjedi: "Pohvatajte proroke Baalove" 1.

Kraljevi 18

Pitanje vjere u našem životu je previše važno da bi tu odluku ostavljali drugima. Loš odabir ovdje, ima fatalne posljedice. Ako pojedinac, u religiji, nema pravo provjeriti religiju svojom razumskom provjerom kao i provjerama druge vrste, i tako osigurati njenu opstojnost u njemu samom tj. usvojiti je potpuno, onda, pošteno govoreći, nema je pravo, kao kompletan čovjek, ni zastupati, a ni braniti svojim životom. Ako je religiju pojedinac usvojio, djelomično svojim bićem, onda nema pravo reagirati više od toga, tj. nema pravo reagirati na osnovu svojih odluka, koje same po sebi zahtijevaju slobodno razumski odabir.

Ipak, ova se stvar ovdje ne zaustavlja. Dobar, mudar izbor treba čuvati ("Čuvaj svoj život..." Biblija), provjeravati ("Ako tko misli da stoji, neka pazi da ne padne! Biblija" i bdjeti nad njim ("Bdijte" Biblija).

U ovome čovjek zaista treba biti prisutan, cijelim svojim bićem. Ali to nam je već rečeno: "Ljubi Boga svoga svim svojim..." Biblija

Pavao je pitao vjernike, koji su napravili dobar izbor i počeli sa istinskom vjerom, u duhu, a nastavili dalje u svojoj ljudskoj mudrosti, sami: "Tko vas začara?" Biblija

Počeli ste sa duhom, vođeni ste bili duhom, kako ste nastavili sami, više od onoga što vam je do sada dano da razumijete. Tko vas je začarao, tj. tko vam je oduzeo sposobnost da prepoznate pravo vodstvo, tj. tko vas je prevario postavljajući se većim i važnijim od vas samih, većim i važnijim od Boga u vama?

3/10

Otkad je svijeta, sotona kopira i izvrće Božje stvari. On ih imitira sa takvom sličnošću i takvim finesama netočnosti tj. izopačenosti, koja je njemu svojstvena. Imitira ih sa takvom istančanom lukavosti. I to je ona vrsta mudrosti o kojoj sam govorila.

Religija zauzima prostor u čovjekovom životu, i to najviše ono mjesto gdje bi trebao biti prostor za istinsku vjeru.

Ona čovjeka zaokuplja u društvo, aktivnosti, i ispunjavanje onih pravila i propisa o kojima sam govorila, dajući mu sigurnost da je okružen, da nešto ima, i ujedno mu daje zaslijepljenost i osjećaj zatupljenog beznađa za ono što bi mogao i trebao imati.

Kako religija prolazi u doticaju s istinom? Naći finese istine u sveopćoj duhovnoj atmosferi religije, je slično traženju igle u plastu sijena. Ipak, religije se vrte oko istine, na ovaj ili onaj način.

U Bibliji postoji priča o Samarijanki na zdencu.

U toj priči odvija se komunikacija između Samarijanke i Isusa, i ona ga ispituje upravo zbog svoje zbunjenosti različitim religijama. Naime, vidjela je sličnost između religije svog naroda i religije Isusovog naroda i pita Isusa koja je od njih prava.

Ali Isus joj odgovara kako dolazi pravi odgovor za sve - duboka istinska vjera, čije postojanje se dokazuje kroz samoga čovjeka, ne kroz naciju, narod ili običaje, nego upravo kroz ono što čovjek jeste, vjera u duh i istinu.

Razdijeliti u religioznoj mješavini istinu od laži, za čovjeka je gotovo nemoguć posao.

To je slično kao kada netko radi dobro djelo s dobrom motivacijom, netko s lošom, a mi vidimo samo plod. Bez duha istine, bez spoznaje prave istine, to se ne može. Zato Biblija i kaže: "Duhovan čovjek prosuđuje sve, a sam ne podliježe ničijem sudu."

Čovjek sam, dakle, to ne može shvatiti, ali razmišljanjem o tome, poštenim sagledavanjem stvari u vlastitoj situaciji, daje se prostora Duhu da djeluje, i da uvjeri, tj. donese istinu u život pojedinca.

Religije su zatvoreni sistemi i zato se one, u principu, ne miješaju.

One razdvajaju ljude, i u ime njih se ljudi razdvajaju. Tako među ljudima različitih religija nema komunikacije, koja je inače potrebna da se jasnije sagledaju stvari u njihovim religijama.

Osim samoga razvrstavanja istine od laži, da bi se pojedinac mogao osloboditi utjecaja određene religije, on ima uz to također i potrebu za znanjem. To je upravo ono znanje koje je u određenoj religiji uskraćeno ili polu uskraćeno, a takvo je često nedostatno da se osoba osloni na njega i

napravi korak dalje od dotične religije.

Taj prostor "dalje", u ljudskim očima je viđeno kao ono mjesto između slutnje i ničega, pa je to neugodno mjesto u koje ljudi baš ne trče.

Ono čime ćemo razlučiti religiju od vjere je prisutnost istine. Ne istine samo po nama, po našem htijenju i izboru, nego istine same po sebi, tj. one istine za koju svjedoči Duh, Duh istine. Takva istina može postati i naša istina.

Vjera je kao brak sa ljubavi, religija kao brak iz straha. Biblija govori o odnosu Krista i crkve tj. vjernika, kao o tajni muža i žene. Onoj tajni koja čini brak brakom. Vjera je kao dolazak doma. Religija je život u hladnoj palači, ma koliko ulazak u nju bio posut laticama. Religija je ledenica našeg duha. Ona nam nudi ispunjenje mnogih potreba u životu, kao druženje, organizacije, aktivnosti, obaveze, zadatke... Ali nam ne daje duboku ljubav, prihvaćenost i poštovanje, nas kao kompletnih osoba. Religija je imitacija života.

Religiozni sistemi, kako ih mi danas poznajemo i kako ih mi jasno odjeljujemo, ne znače ujedno da i vjernike unutar njih ovi sistemi uspijevaju tako jasno odijeliti, u nebeskim stvarnostima. Mi smo sortirali religiozne sisteme, unutar kojih žive vjernici, podrazumijevajući da su u nebeskoj stvarnosti, u istini, daleko jedni od drugih, i to u najmanju ruku, koliko sami žive i drže da su udaljeni jedni od drugih. Ipak, duhovni svijet nije toliko šaren, barem ne u svojoj biti.

Postoji istina i osobni odnos spram nje. Nema više rajeva i više paklova za različite religije. Istina je jedna i netko mora biti pobjednik. "Tko je pobjednik, nego onaj koji vjeruje da je Isus Krist."

Biblija (Krist-Pomazanik - opunomoćen od neba da donese blagoslov.)

Mnoge religije već u samim svojim korijenima imaju svoj otrov, i njihov opstanak je, osim uz neznanje, vezan uz, ni više ni manje, nemar - nemar čovjeka da razmišlja. Buda je izjavio: "Ja još uvijek ne znam što je istina." Ono što je saznao, to je i dao, ali samu istinu nije otkrio.

Da li religija može počivati na naputcima?

Muslimanska vjera ne govori da je Muhamed radio čuda. U Kuranu su napuci o svakodnevnom životu. Ali u Kuranu stoji i priznanje Isusa kao stvarne osobe, ali i (samo) kao proroka. Ovaj prorok, Isus, daleko nadmašuje svojim životom ono što je učinio Muhamed, kojeg također smatraju prorokom.

Ipak, Isusova proročka riječ se, u ovoj religiji, ne priznaje kao važeća, mada je potvrđena samim Kuranom, koji je objava Božja za muslimane. U stara vremena su proroke kamenovali ako su lažni. Isus nije bio kamenovan u svoje vrijeme, nisu mu mogli dokazati niti jedno lažno proroštvo, mada su se svesrdno u tome trudili.

Zašto se Isusova proročka riječ, potvrđena temeljem ove religije, Kuranom, ne sluša? Ona jeste ili nije proročka. Ako jeste, a i Kuran kaže da jeste, da li znate što zadesi ljude kada ne slušaju proročku riječ? Ako ne znate, pročitajte u Bibliji. Dovoljno je važno da potražite.

Religije, kao što sam rekla imaju svoj otrov u samim svojim korijenima, ali na istom mjestu je i njihov lijek, tj. nada i izlaz. To mjesto, kao što smo ovdje vidjeli, je sama istina, tj. dio istine u njima samima, a izlaz je priznanje i slušanje nje, praćenje njenog traga. Ostale stvari će se onda mijenjati.

4/10

Unutar ovih religioznih sistema, kao i izvan njih, postoji samo jedna nebeska stvarnost kao pravi izbor za čovjeka. I ona traži odgovore na svoja pitanja:

Da li se poznaje i priznaje istina, ili ne. Da li se živi vjerno onoj istini koja je dana u spoznaji. Da li se trudi u njoj. Po onom biblijskom principu: koliko se traži, toliko je i dano. Da li se teži za mirom i ljubavlju. Onim mirom i onom ljubavlju koji stoje u principima i identitetu Božjem.

Odgovori žive u ljudima različitih religija, a što su više nečija stvarnost, to je više osoba bliska konačnom odgovoru, identitetu Duha Svetog, identitetu Isusa Krista, identitetu Božjem. Biblija kaže da ljudi koji čine djela svjetla su privučeni svjetlom pa rado dolaze u njega, i obrnuto, za ove druge.

Biblija kaže za Isusa: "Evo, postavljam kamen spoticanja i stijenu sablazni. Ako tko padne na nju

razbit će se, a na koga god ona padne, satrt će ga."

Svi mi hodamo svojim životima i kad tad naiđemo na ovu stijenu. Bolje da je priznamo i tako naš svijet koji nije ispravno složen podložimo njoj, a dalje gradimo onaj za koji smo stvoreni, nego da ta stijena, padne na nas i naša nada završi. Ovako ili onako, ova priča ima svoj kraj, i naš susret s istinom je neminovan.

Ne treba držati da je priča o religioznosti priča o nekršćanskim religijama.

To bi bilo jednostavno, ali nije tako. Religija je duhovna bolest, ona je nebeska stvarnost koja ne šteti nikoga, ma gdje se nalazio. Čovjek može biti u kršćanskoj denominaciji, raditi svećenički posao, biti okružen duhovnim ljudima i djelatnostima, a sam biti religiozan.

Religioznost vrebala na svakoga, a posebice na one koji su blizu istinitoj vjeri. U svoje vrijeme Isus je najveće neprijateljstvo doživio od onih koji su bili po spoznaji vjere, prvi. Biblija kaže da tko misli da stoji, neka pazi da ne padne.

Religioznost je neka vrsta bijega, skrivanje svoga osobnog duha. Gledajući njenu strukturu i način djelovanja, možemo zaključiti da je ona neka vrsta birokracije vjere. Isus je najveće bitke u svom zemaljskom životu imao upravo s religioznim vjerskim vođama u svom narodu. Na njih se najviše ljutio i na njihov način življenja najviše upozoravao.

Onaj biblijski princip, komu je puno dano od njega će se puno i tražiti, ovi svećenici nisu razumjeli u dubini. Funkciju svećenika interpretirali su kroz svoja prava, a ne kroz svoje dužnosti prema Bogu i čovjeku. Imali su ljudsku mudrost gledanja na stvari, ne Božju.

Religiozne stvari se predstavljaju kao neupitne, kao što sam rekla, njima argumenti ne mogu naškoditi, ne mogu ih ni dotaknuti, ona su zaleđena stanja i iznad su ljudskog rezona. Religija tako zaokupi čovjeka u zadatke, obrede i kako god, saplete ga u mrežu njenog društva u kompleksnosti čovjekove komunikacije, da mu niti ne ostaje mnogo vremena ili životnog mjesta za njenu provjeru. Koliko god ona nudila prividne razloge njenog postojanja, ona počiva na fatalnoj laži, koja vjeru sasvim odjeljuje od razuma. (Na koncu vjera jeste stvar iznad razuma, ali ne i sasvim neovisna o njemu.) Tako se desi apsurdna situacija da se stavi stvorenje umjesto Stvoritelja, na mjesto boga. Kroz cijelu biblijsku povijest Bog se uvijek iznova čudio toj situaciji, a posebno je ostao iznenađen kada je njegov vlastiti narod, s pravom spoznajom Boga, koju mu je on osobno dao, zamijenio štovanje Njega za štovanje stvorenja.

5/10

Takvo odvajanje vjere od razuma, kojeg zahtijeva religija, je protiv biblijski stav. "Sve provjeravajte." Biblija. A kako da se provjeri, nego s razumom. Ipak, razum tu nije usamljen. Kada religijski uhodana situacija laži, čovjeka okruži, sa svojim principima, pristašama, atmosferom - do razuma je onda teško i doći, a kad i dođeš, onda je razum - malo. To je donekle vidljivo u onoj priči o kralju koji se jedini nije napio iz bunara s otrovnom vodom, a koja je izazvala ludilo u cijelom kraljevstvu, i na kraju - kralj je ostao sam.

Nije znao kuda dalje i poželio je da se i on napije te vode i uklopi u sveopće ludilo. Ipak, znanje izbavlja čovjeka. Trebamo znati, da u istini nismo sami. Čovjek je duhovno biće i mi tu imamo duhovni oslonac, nutarnjeg svjedoka, samoga Boga. Tom nutarnjem glasu trebamo priznati postojanje, vlastiti identitet u našem životu. Na taj način naša nutrina i naša težnja za istinitim životom će biti ojačana, a naš razum, naše emocije imati će oslonac. Ovaj duh je kadar dati snagu, da kada svi idu u jednom smjeru, da mi u miru sa svojom savjesti i ojačani njime, krenemo suprotno - u istinu.

Što je vjera? Što je to život u skladu s Duhom istine? To je priznavanje u svom cijelom životu i u pojedinim stvarima Duha istine, svega onoga što on pokazuje kao pravi izbor, prvenstveno njega samoga. Njega kao Boga, kao vođu, kao silu, kao pomoć: bilo za iscjeljenje, za mudrost..., njega kao istinu, sa svim onim što to znači za naš konkretan život.

Isus je jedina osoba koja je izjavila da je on put, istina i život i na taj način nam je otkrio da je istina osoba, On sam. On nam u sebi samome nudi istinske stavove, istinske izbore, istinsko znanje,

upravo za naš život, specifične stvari, baš za nas, stvari po kojima će naš život biti pravi put, prava istina i život u punini, da imajući istinu u svom životu - imamo Njega. Što je dublje istina priznata i utkana u naš život, to više zastupamo svojim životom Njega, i sve to kroz Njegovog Duha, zapravo On sam sebe svjedoči kroz nas.

Ali, temelj - naš savez s njim, je neupitni dokaz baš naše pripadnosti Njemu.

Tako, imajući iznutra svjedočanstvo njegovog Duha našem duhu, hodamo kroz svijet u istinitosti. Kroz stavove, znanje, sudove istine, mi se kompletno uranjamo u njegov Duh, i tako hodamo ka i u slobodi: iznutra slobodni od laži, jer nas Duh istine čuva, vani slobodni od posljedica lažnih izbora. Biblija kaže: "Gdje je Duh, tamo je sloboda."

Život u vjeri je život u Božjoj sjeni. Sjena je u Bibliji simbol autoriteta, dakle to je život u sjeni Božjeg autoriteta. Kada smo u sjeni, to znači da je naše svjetlo slabije. U ovom slučaju mi smo u svjetlu onoga koji jeste sam izvor svijetla. Time je i naše svjetlo jače.

To je svjetlo razbora, spoznaje, svjetlo našeg puta - svjetlo Božje slave.

Ipak u tome se treba truditi i napredovati. Naš hod u ovom svjetlu je nedovršen i sjena našeg življenja, tj. davanje prvenstva našem izboru, a ne Božjem, može zatamniti ovo svjetlo u našim životima. Mi nejasno vidimo nebeske stvarnosti, ali Biblija kaže da ćemo jednog dana vidjeti jasno, i poznat ćemo ovo svjetlo u punini, kao što smo mi od njega spoznati. Ipak, naša iskrenost spram ovih stvari, već sada nalazi put: "Blago čistima srcem, jer će Boga gledati." Biblija

I u religiji duhovna stvarnost nije baš jednostavna. Religija je obično mješavina duhova s tim da vlada religiozni, lažni duh. Ono što namami iskrenog vjernika unutar religije je upravo taj dio istine, ne neistina, ali unutar religije, ona je izmiješana i osoba koja nema znanja i iskustva proguta obje zajedno. Za daljnji duhovni hod, ovisi koliko je jaka želja i motivacija dotične osobe, koliko joj je jaka vjera, da se probije kroz tu mješavinu.

Svakako, u hodu dalje u istinu, ovo drugo tj. neistinu koju je progutala ova osoba u paketu s istinom, ona bljuje cijelo vrijeme dok sasvim ne povrati, tj. prizna svoju zabludu i neznanje, a prizna samo onaj istiniti dio religije, tj. vjeru. Ovo se desi ako osoba ispliva iz zablude religije, ali na nesreću u drugom slučaju stagnira ili zamre. Biblija o tome kaže: "Moj narod gine jer nema znanja." Gine. Dakle, gine.

Znanje nas izbavlja iz ovih zamki, njime odvajamo ono što valja od onog što ne valja. Ipak, za znanje treba iskustvo, objava, a za to opet treba vrijeme, a dok rastemo u takvim religijskim okruženjima u svoju visinu, u puninu svoga života, naše odrastanje slično je odrastanju djece u tuđim domovima. Oni koji se predstavljaju svećenicima trebali bi imati to znanje i dijeliti ga, u ovakvim religioznim sistemima dijeli se nikakvo, malo i nedostatno znanje, znanje koje nije opasno za postojanje samog sistema religije.

Zapravo u istinskoj vjeri svi smo svećenici, svi imamo Božju riječ - Bibliju, i Duha da nam tumači. I tu je naša nada, bez obzira na išta drugo, a i naš oslonac. Ipak, ostaje činjenica da se znanje teško stječe.

Iskreni vjernici koji vjeruju Istinitom su snaga pojedinih religija. Sve dok su oni pitomi i bez dovoljno znanja da se izbave iz lažnog dijela religije, oni su najveća snaga neke religije, i to jednostavno zato što je Bog vjeran svojim. Onog, pak, momenta kada uzrastu u svojoj spoznaji i dođe do ispravne konfrontacije s religijom, oni su osuda pojedinoj religiji, i to su najmrskiji momenti za jednu religiju.

Ispravno, istinsko konfrontiranje s njenim lažima može, ne po svoju duhovnu štetu, napraviti samo zreo vjernik, u vrijeme Božjeg poziva. Zato religiju Bog koristi da othrani njegove izabranike do one punine koliko je moguće da se othrane sa takvom mješavinom, da bi ih upravio nakon toga dalje, u više stvari za koje su nakon toga spremni. Mi razumijemo i ispravno shvaćamo stvari ukoliko uđemo u pravi duh za istinito razumijevanje stvari. A za to postoji put.

Znak tjelesnog obrezanja kod Židova znak je saveza s Bogom, a to je slika duhovnog "obrezanja srca", tj. boljeg, dubljeg saveza između čovjeka i Boga. Što je duhovno obrezanje srca? To je skidanje stečenog pokrova sa srca, skidanje lažnih duhova sa čovječjeg duha.

To je prvenstveno skidanje duha ovoga svijeta, duha koji smo stekli rođenjem u nasljedovanom iskonskom grijehu, ali i skidanje pokrova koje smo stekli življenjem, preko tuđih i naših izbora, čije

posljedice nosimo.

I naravno, nakon toga, dolaženje do onog prvog stanja našeg duha koji nam je od Boga dan. A onda život po njemu, pa i kroz pogreške, uvijek nanovo vraćanje njemu. Duh kao polazište i povratak. U početku se ovaj savez između Boga i jednog čovjeka, Abrahama, a preko njega i cijelog njegovog naroda, potvrđivao kroz fizički čin obrezanja, a onda se ovaj savez otkrio kao duhovan poziv pojedincu koji ovaj potvrđuje fizičkim činom krštenja, sve to na temelju žrtve Isusa Krista na križu tj. poslušnosti sina ocu. Ovaj drugi savez je dublji i aludira na veću čovjekovu angažiranost u njemu.

Religiju ne zanima, bar ne u tom smislu, cijeli čovjek, ona ima uhodane principe, sisteme i djelatnosti po kojima čovjeka drži u ropstvu i to na višoj razini (društvenoj, nacionalnoj), što je ujedno i površna razina za čovjeka.

Religija je kuća za djecu ropstva. U Bibliji je zapisan jedan događaj koji govori o razlici djece ropstva i djece slobode: Kada je Abraham, otac izraelskog naroda, po obećanju Božjem dobio sina Izaka, njegova žena Sara nije dopustila da se Izak igra sa djetetom, kojeg je ropkinja rodila Abrahamu.

Izak je bio dijete slobodne žene, a drugi sin, Jišmael, dijete ropkinje. Sara je tražila od Abrahama da otjera ropkinju i njenog sina, što je Abrahamu bilo nemilo. Međutim Bog ga je umirio rekavši: "... sve što ti kaže Sara, poslušaj, jer će Izakovo potomstvo tebi ovjekovječiti ime. I od sina tvoje sluškinje podići ću velik narod, jer je tvoj potomak."

Bog je umirio Abrahama davši ovom djetetu ropstva, blagoslov po kojem će od njega "podići veliki narod", što je blagoslov koji bi svaki narod na zemlji poželio, ali je Izaku, djetetu slobode, odredio blagoslov koji nadmašuje ovaj zemaljski: "ovjekovječiti ime". Izak je bio dijete Božjeg obećanja, rođen u slobodi i u sebi je nosio duh slobode, duh za onu slobodu koja nije omeđena zemaljskim poimanjima. Taj duh slobode, bio je nebesko sjeme, i imalo je snagu "ovjekovječiti" - tj. ući u nebesku dimenziju.

I čovjek s istinskom vjerom je rob, ali on je rob slobode. Dakle, ne slobode tijelu, već slobode koja je osnova za život. Čovjek nije stvoren za samostalnost, cijela povijest tome svjedoči, kao i mentaliteti naroda..., a oni "samostalni" su samo oni, koji su bili više oslonjeni na neke nebeske stvarnosti.

Vjernik u ovoj slobodi živi, ona je ograda za čuvanje njegovog života, prepoznaje je kroz njene principe i on ima znanje o njoj. Isus uspoređuje vjernika sa ovcom koja ima svoju ogradu i izlazi samo na njegov poziv, a on je vodi na dobre pašnjake.

6/10

Ovakav vjernik poznaje nebeske vrijednosti, vrednuje ih na pravi način, a samim tim uobičajene ovosvjetske vrijednosti, rangira u odnosu prema prvima. I tako mnoge stvari žrtvuje u korist prvih, ne kao onaj koji nema pravo na njih, nego kao onaj tko je svjestan da je tu samo putnik za svoju pravu nebesku domovinu i kao takav u ovoj situaciji treba koristiti vrijeme da napravi stvari zbog kojih će svijet biti bolji, stvari kojih se neće u svojoj domovini posramiti - djela koja će biti dostojna čovjeka Božjeg. "Dobri, valjani i vjerni slugo..." Biblija

Religiozan čovjek nema ispravnu sliku vrijednosti stvari i tako ne napreduje u duhovnom rastu, njegov trud je tjelesan, njegove prosudbe su tjelesne. On naoko ima neku prividnu pobožnost, ali time ujedno može napraviti i štetu. Npr. religiozan čovjek može uputiti na moralan život i sam se truditi u njemu, ali takav život sam po sebi nije dovoljan za nebesku mjeru. Ili druga situacija, religiozan čovjek može stati na vratima vjere, u koja ljudi upiru pogled, ali oni uočavaju na religioznim osobama neke stvari koje ih znaju i sablazniti i to s pravom. Tako niti ovi ulaze unutra, a niti puštaju druge.

Ljudi se znaju odvratiti od vjerskih putova zbog tih sablaznih stvari, neispravno povezujući ove religiozne stvari s vjerom. Religiozan čovjek također radi štetu i sebi - nema puta, istine ni realizacije njegovog istinskog života, nema onog vječnog zapisa svjedočanstva njegovog života - za

nebo.

To svjedočanstvo neće imati mnogi, čak i neki kršćani koji će, kako Biblija kaže "biti spašeni kao kroz vatru", tj. čija će djela biti nedovoljna za nebeske vrijednosti. Ali, za razliku od ovih prvih, duh ovakvih kršćana je stajao u savezu sa Bogom, i to ih spašava.

Ipak, religiozne osobe žive svoj život i upadaju u oči, dajući sliku takvog "vjerskog" života drugima. Upravo je to njihova najveća prijevara. Zato su opasni, a i zbunjuju. Moć laži je opasna na svakoj poziciji, ali na ovoj, pseudovjerskoj, je najopasnija. Jednostavno zato jer se dira najtemeljitiije stvari u čovjeku - vjeru.

I Isus je, u svoje vrijeme, upravo ovakve religiozne vođe, posebno izdvajao i na njih posebno upozoravao, a i oni njemu nisu ostali dužni. Jednu od njihovih navada (nastalu u ljudskoj mudrosti), Isus je opisao ovako: "Vi proždirete devu, a cijedite komarca". Biblija

Ova pojava, dakle religioznost, je opasna na svakom nivou: nivou svećenika neke kršćanske religijske denominacije, nivou glave obitelji, nivou pojedinca... Čini se da nisu rijetki primjeri kada jedan od bračnih partnera "odlijepi" u religioznost, zapuštajući i vlastiti dom. "Tko zapusti vlastiti dom, gori je od nevjernika." Biblija

Kako opisati tugu bračnog partnera koji živi s takvim partnerom, napušten, usamljen, prepušten da se sam suočava s životnim problemima, koji se, fizičkim neodlaskom religioznog bračnog partnera, samo nagomilavaju i štoviše, nemoguće ih je u takvoj lažnoj postavi i riješiti. I sve to u ime Boga. Kome se potužiti, od koga očekivati razumijevanje, kakva svoja prava naći i ostvariti pored takvih, "visokih", partnerovih ciljeva i opravdanja. "Previsoko" za čovječje pravo - i pravdu.

Obično, a skoro i uvijek, nedovoljno je spoznaje Božje da se čovjek izvuče iz te muke i na kraju, kako kaže jedna pjesma, a ujedno i najgori scenarij: "Gledajući takvog "Boga", izgubila sam istok, izgubila sam zapad, a strah me da sam izgubila i Boga".

To je ekstremni primjer, koji je moguće da i nije tako rijedak, ali ovaj primjer pokazuje samo lice religioznosti, njegovu pozadinu i karakter - lice smrti. Bog je dobar. On je put života i život puta, On je istina - u osobnosti.

Kod njega su disciplina i zadaci, ali i njihovi ishodi u dobroti, nadi i budućnosti, za cijelog čovjeka, za vječnost.

Za religiju se tvrdi da je opijum naroda, i to je točno. Problem je, što su to htjeli tvrditi za vjeru.

Ljudi u kritičnim situacijama često posežu za religijom, da ih što bezbolnije prođu, da pobjegnu u neki svijet, neko stanje, gdje ne žive svoj život, negdje gdje ih ne dotiče - bol, poniženje, istina...

Da tim bijegom spriječe doticanje svoga najdubljeg bića. A tako zapravo promašuju najveći blagoslov, blagoslov koje ove kritične situacije mogu donijeti čovjeku - produbljevanje poznavanja sebe i života.

Religioznost može promijeniti čovjekov život i to u vrlo mnogim stvarima i nivoima, ali ono duboko susretanje i zajedništvo čovjeka i Boga, čovječjeg duha i Božjeg, koje rezultira najdubljim preoblikovanjem čovjeka na sliku Božju, ovdje izostaje. Religioznost je bolest čovječanstva i čovjeka, ona je grijeh, ona je laž direktno Bogu, i to kako religija smatra, u njegovo ime.

Kao mnoge bolesti, može biti trenutna i trajnija, ali svakako radi štetu, i što je na većim duhovnim pozicijama - veću štetu. Religioznost je kao, kako Biblija kaže, "oblak bez kiše", ona je jalova i teška. Ona korača svojim koracima sa odjekom okova od gvožđa. Njeni su okviri zakon i propisi, njeno sredstvo strah i kazna, a njen odnos gospodar i sluga.

Ona porobljava i izvitoperava, hvatajući svoje sluge u onom najdubljem što se može uhvatiti u čovjeku: kroz iskrivljenu projekciju Boga, koju mu sama religija pruža, religija čovjeka hvata u iskrivljenoj slici prema samom sebi, koja nastaje kao posljedica upravo one prve projekcije.

Pristupiti sa pravim svjetlom religioznom čovjeku, to je kao da u kompjutoru pokušavaš izvesti određenu stvar u pogrešnom programu - sva nastojanja su pogrešno protumačena. Ipak, Bog je iznad svega.

Religioznost je također i plod površnosti. Biblija kaže: "Sve provjeravajte". Ali za provjeru treba i poniznosti. Mnogi religiozni ljudi se obrecuju kada im pristupiš s argumentom, ali ima i onih koji drugačije rješavaju takve probleme: recimo samo da smatraju upitnim sve ljude koji drugačije razmišljaju od njih.

Religioznost je plod zatupljenosti uma, nedostatka bistroće i manjka duhovne inteligencije. Razlog religioznosti je i oholost, oholost koja se diže i iznad Boga. Za biblijski naputak "sve provjeriti", potrebna je poniznost, "znam da ništa ne znam" revolucionarno je otkriće stare civilizacije. Božja objava u vjeri je temelj, ali se gradi duhovna kuća dalje, oprezno i kroz provjeru - u poniznosti. Religioznost je, kao što sam rekla, bolest. Traumatična životna iskustva i duševne rane koje tako nastaju, su jedno od njenih ishodišta. Neprihvatanje boli, bijeg od stvarnosti, neopraštanje sebi i drugima, "vjera" iz revolta ili neke druge pogrešne vjerske motivacije, vode u religioznost.

7/10

Vjera nije aspirin, ipak kada dođemo pred Boga sa svojom boli, i u otvorenosti, iskrenosti je podijelimo s njim, pozovemo ga u svoju bol - Isus će biti s nama u boli i proći s nama kroz nju, a u svoje vrijeme i rane će se iscijeliti.

Bol se ne treba ignorirati, niti od nje bježati. Kroz bol treba proći. Vjerom u Istinu, u Isusa Krista, mi kroz nju ne trebamo prolaziti sami. Prihvatanje stvarnosti u njenoj istinitosti, koliko god ona osvjetljavala bol u našem životu, je nužno za zdravlje našega duha ("istina oslobađa"), nužno je za negubljenje našega duha.

I to je hrabrost. Živjeti na ovaj način je hrabrost. Hrabrost je pozvati Isusa u svoju bol, hrabrost je otvoriti već povrijeđeno srce, i takvo srce izložiti riziku nove povrede - ali to je put.

Isus je rekao: "Kukavice neće osvojiti kraljevstvo nebesko." Biblija. Otvrđnuti srce, stisnuti ga, bježati od problema... To je put, između ostalog i za religioznost.

Ekstremne stvari traže ekstremna rješenja, a religioznost se ovdje nudi kao izbor. Ekstremne stvari samo ekstremni Božji zahvati mogu riješiti, i to je najveći blagoslov ovih ekstremnih stvari, u ovom nepredvidljivom životu.

Biti hrabar za život, imati djetinju vjeru u Boga, unatoč svemu - zar to nije najveća hrabrost. Biblija kaže da je veći od osvajatelja grada, onaj tko je osvojio sebe. U svom životu sam vidjela mnogo ljudi koji su bili hrabri na vanjsko djelovanje, a u emocijama sa jako velikom naslonjenosti, ovisnosti, i kukavičlukom.

Kako je religiozan čovjek zatvoren za svjetlo istine, za argument, logiku i zdrav razum, on je u strahu i duhovno bježi od svega što ga ugrožava u takvoj njegovoj začahurenoj poziciji i izboru. Religiji, kao i u svakom drugom ropstvu, u korijenu je - strah.

Onaj nezdrav strah koji zamrzava čovjekov duh.

Jedna od prekretnica između religije i vjere je kad su čovjekove potrebe daleko veće nego što mu religija može pružiti kao rješenje. Tada se može javiti u čovjeku ona probuđenost, ona snaga koja vodi do koraka dalje od religije. A ako je potreba za istinom u čovjeku dublja od same spomenute situacije, onda možda dovede i do daljnjeg hoda u istini.

Vjera je komuniciranje upravo takvim odnosom, zavjet s Bogom upravo na toj razini životnosti, uz sve padove i dizanja na tom putu, ovo je odnos na koji smo pozvani. Vjera je ta koja nas nosi, kroz život, sa svim njegovim bremenima, ali i dalje - u vjeru da onaj koji je počeo svoje djelo u nama, da ga može i završiti. A to stoji kao istina zapisana u Bibliji.

Poznato mi je svjedočanstvo jednog kršćanina, Indijca, koji je ušao u vjeru, koje upravo odgovara kao ilustracija toga, kako čovjek iz životnog pritiska i potrebe poleti u duhovan let.

Ovaj Indijac živio je vrlo siromašno u jednom selu sa svojom obitelji. Imali su tek nešto peradi. Kada su zatražili pomoć lokalnog vrača za neke životne potrebe, onda bi vrač to naplatio upravo tom peradi. I tako je ovaj Indijac od malih nogu gledao kako, s vremena na vrijeme, vrač uzima najbolje od peradi.

Jednog dana razboljela mu se majka i obitelj je pozvala vrača i nakon što je ovaj odradio svoj obred, pošao je po pijetla.

Majci ništa nije bilo bolje, i kada je vrač htio uzeti pijetla u ovom, sada već mladiću, nešto se prelomilo i povikao je: "E, nećeš više!". Ovaj Indijac je tada osjetio da postoji situacija u kojoj ove stvari nisu pravedne, a neke druge jesu. Te druge on tada nije poznavao, ali sila i odlučnost koju je

osjetio, bila je dovoljno stvarna da ga ponese u odluke, i dalje, da se ne vraća sa žaljenjem, nego da živi sa svojom odlukom.

I dalje, sila koja ga je tada trgnula iz uhodanosti takvoga života, povela ga je dalje do rijetkih misionara kršćanstva na tom području i dovela do spoznaje Isusa Krista. Onaj njegov neropski duh, koji se tada probudio u njegovom životu, našao je u Kristu učenje koje ga je podržalo, osnažilo...

Danas ovaj Indijac hoda svijetom kao živo svjedočanstvo, nama koji se zovemo kršćanima, koji živimo u kršćanskim kulturama, kako netko tko nikada nije čuo o Kristu, koji je živio u kulturi koja ga nikada nije spomenula, dakle kako je čuo svoj poziv, svoju nadu i bio joj vjeran.

Biblija govori da će se dići, protiv ovoga naraštaja, kraljica sa juga, ona koja je došla izdaleka da vidi Solomonovu mudrost, samo zato što su joj pričali o njemu. A mi živimo u kulturi u kojoj se spoznaja o Isusu toliko raširila, a mnogi i ne shvaćaju da je on stvarna osoba, da ga Duh Sveti koji je sada na zemlji, predstavlja i proslavlja. A Isus je veći od Solomona.

Ne dobiju svi temeljnu vjersku spoznaju kroz teške momente života, neki dobiju jednostavno - Božjom objavom. Bez nekog truda, jednostavno Božjom voljom. Neki opet razmišljanjem i djelovanjem u skladu s zaključcima, a onda kroz hod učvršćivanjem vjere Božjim svjedočanstvima. Različiti su načini čovjekovog buđenja, i različiti su odnosi spram tog buđenja. Ipak, ovako ili onako, u osnovi svega je Božja milost. Čovjek ne bi mogao shvatiti da mu nije dano. Jer shvaćanje je prosvjetljenje, prosvjetljenje od Božjeg Duha. Kao što kaže apostol: "A što imam, što mi On nije dao..."

I kao što kaže indijski pjesnik: "Prespavao sam godine mnoge. Istina je. Probuđen, sada, tražim samo trenutak u kom se probudih."

Istina ima čvrstoću potrebnu za temelje, na njoj se gradi djelo koje ostaje i opstaje. Ja sam put istina i život - rekao je samo Jedan na ovome svijetu. I djelo mu je ostalo i opstalo. A mnogi za njega svjedoče. On je ta stijena u vjetrovima ovoga svijeta. Put - i to za baš naš život, punina života toga puta, utemeljenog na istini.

On nas nalazi, ma u koje se životno grmlje zapleli, i prepoznaje dob naše duhovne zrelosti, ma koliko godina svijet tvrdio da mi imamo.

Biblija kaže da Isus ima vatrene oči. Niti jedan pijesak koji mu bacamo u lice i s kojim smo se ogradili: bilo svjetskim titulama, bilo djelima... ne može ga prevariti. I to je najljepša stvar, i najveća, i najveličanstvenija - da je toliko zainteresiran za čovjeka, za nas, mene i tebe, za naš duh, za ono najdublje u nama, što možda ni mi sami nismo nikada priznali da postoji u nama, i što bez njegovog duha, nikada ne bi shvatili da postoji.

Ujedno, on je posljednja nesavladiva prepreka za laž, prevaru... Onima koji ih tvore, bilo u svojim životima ili u tuđim, jedina je nada da to shvate prije, nego što bude kasno. Postoji ona stara kineska izreka, koja se ovdje otkriva u svojoj krajnosti:

"Neke možeš varati sve vrijeme, neke možeš varati neko vrijeme, ali sve možeš varati neko vrijeme". Ovdje je i više od toga - jedan kojeg ne možeš prevariti - nikada.

8/10

U Isusu je trajno i zauvijek čuvana vrijednost istine. On sam je istina. Svojim Duhom on proniče naše misli i bubrege (motivacije). Njime - istinom po sebi, se vrednuju naše misli. Kao što je jednom izmjerio perzijskog kralja: "Izmjeren si na tezulji, i nađen si prelagan." (Biblija), tako smo mi proniknuti njegovim duhom, i izmjereni. Već sada, a jednog dana zauvijek.

Kada istinu nitko ne cijeni, Isus je cijeni. I tu leži vrijednost stvarnosti istinske vjere. Ovakva istina, u Kristu, ne ovisi o našim mišljenjima, ona jeste, ona je stvarna, ima svoju vrijednost koju joj nitko ne može oduzeti, a njome se vrednuje sve drugo, standardom nebeskih vrijednosti, standardom vječnosti, standardom jedine vrijednosti.

Biblija kaže da će se neki spasiti kao kroz vatru, jednostavno prihvatili su Krista, ali su svoje životne vrijednosti bazirali na zemaljskom vrijednosnom sistemu, i u skladu s tim, donijeli zemaljske plodove - na nebu interpretirane kao stvari slame i drva. Na nebu, gdje se sve pročišćava

vatrom - nebeskim vrednovanjem, to je jednostavno izgorjelo.

Već sam rekla da djelomičnu istinu sadržavaju mnogi sistemi, religije, organizacije... Ali samu istinu, zapravo najbližu istinu, jer Biblija govori da sada vidimo kao kroz ogledalo, a jednom ćemo vidjeti jasno, ima onaj tko živi najbliže njoj. Tu situaciju Biblija naziva posvećenjem. "Svet je, svet je, svemoguć Bog". Posvećen za nešto, znači biti odvojen, izdvojen za nešto.

Ti ljudi žive među nama. Odvojeni su u duhu za Boga, ali nisu i tjelesno izdvojeni, dano im je da žive među nama.

Najveći problem koji imaju posvećeni ljudi, nije problem sa nevjernicima, nego onaj koji je imao i sam Isus Krist. Dakle, najveći problem vjernici imaju sa ljudima, koji tvrde da su nešto što nisu, oni koji tvrde da su vjernici, da su sinovi Božji. Ali drže samo vanjska obilježja vjerskog života, ili žive s nejasnim identitetom, izmiješanim identitetom, ili čak, protiv svoga iskonskog identiteta.

Takva situacija je inače pravilo koje zakači čovjeka na svim razinama: znamo već priče o svađi među ljudima sa susjednim imanjinama, svađi među susjednim državama... Laž je općenito problem, ali lažna bliskost je problem dubokog napada na osobni identitet. Ono što nas najviše u tome dira, je to što nas netko svojata i šalje nam poruke da je sličan nama, da imamo nešto skupa, a mi ga ne prepoznajemo toliko bliskim, ili zapravo nismo razlučili koliko je to "blisko", pa za svako približavanje ne znamo gdje će se zaustaviti i doživljavamo kao prijetnju. Ta borba je borba za vlastiti identitet.

Znamo da čovjeka znanje izbavlja iz problema pa tako i ovog, ali ta zapletenost, situacijom koja nije prosvjetljena znanjem, je uzrok dubokog nemira.

Tu čovjek prvo treba dati odgovor sebi, da bi imao pri tom mir, treba zatražiti od drugoga da se poštuje ta granica.

Onaj pak, tko prilazi ovom prvom identitetu bliže nego što bi trebao, donosi svoju vlastitu drugačijost, i time zapravo atakira na identitet ovoga prvog, tj. čini da porobljava njegov identitet.

Ljudi su kao zvijezde, svaka ima svoj sjaj i kad su blizu ne zna se čije je to zapravo svjetlo, a ponekad je ljudima vrlo važno da to saznaju, da upoznaju vlastito svjetlo kojim su obasjani.

Eto, to je ta opasnost, koja ljude uznemiri i nakostriješi, i čini da se sve u njima budi na oprez. A u svemu tome, često reagiraju emocionalno. Čovjek najčešće intuitivno prepozna ovu opasnost, ali znanjem se razumski obrani od nje. I vrati svoj mir.

Ali kada su u ovakvim situacijama, emocije sve, onda ovakvo stanje sluti na dugoročno životno iscrpljivanje.

Ovo je dakle, taj problem vjernika sa onima koji se samo tako predstavljaju, izvor njihovog nemira i dodatnog opreza. Zbog ove situacije, je religija unutar crkve, izvor situacija u kojoj istinski vjernici, u nedostatku znanja, između ostalog, vrlo loše prolaze.

S druge strane, pak, Isus je imao znanje, pa je ipak stalno nailazio na ovakve religijske vođe i konfrontirao se s njima, ali Isus je bio onaj koji je znao tko je i tu je nalazio svoj mir.

Ovaj problem je imao i cijeli izraelski narod, sa susjednim, samarijskim, narodom. Da bi shvatili situaciju, ispričat ću priču kako su Samarijanci, kao narod, dobili nešto od onog identiteta, koji su imali Izraelci:

Asirski je kralj porobio Izraelce i odveo u svoju zemlju, a dio izraelske zemlje, koja je ostala pusta, naselio je okolnim narodima. Na ovoj, izraelskoj zemlji, ove nove stanovnike su napadale divlje zvijeri, Bog ih je pustio na njih, jer ga nisu štovali, i ovaj narod je to shvatio i obratio se asirskom kralju za pomoć.

Asirski kralj je poslao jednog od izraelskih svećenika koji su bili u ropstvu u njegovoj zemlji da ovaj narod pouči štovanju Jahve, izraelskog Boga. I tako su Samarijanci prihvatili, uz mnoštvo svojih bogova, štovanje još jednog boga, Jahvu.

Oni su častili svoje bogove na uzvišicama, i tako je jedna od tih uzvišica dodijeljena i Jahvi. Biblija kaže za ove Samarijance: "Štovali su Jahvu i služili su svojim bogovima po običaju onog naroda između kojih su se doselili."

Time završava ta priča. Ali nakon toga, Biblija za njih komentira: "Oni se još i danas drže starih običaja. NE ŠTUJU JAHVE..." Ovaj prvi komentar, u vezi štovanja Jahve, odnosio se na ono što ovaj narod fizički radi, a ovaj drugi komentar, odnosi se na ono što ovaj narod radi u svojoj

duhovnoj stvarnosti, tj. istini. A Biblija dalje objašnjava razlog zbog čega je to tako:

"(oni)...ne usklađuju svojih pravila i običaja sa Zakonom i zapovijedima što ih je Jahve naredio djeci Jakova komu je nadjenulo ime Izrael. Jahve bijaše s njima sklopio Savez i zapovjedio im:"NE ŠTUJTE TUĐIH BOGOVA NITI IM SE KLANJAJTE. Nemojte ih štovati niti im žrtava prinositi..."

Ovaj biblijski primjer sam navela jer se u njemu vidi, kada je u pitanju ista istinita stvar, osnovna razlika između religije i vjere.

Jedna dakle, uzima fizički izgled, i ono površno. Druga je duboka, u nju čovjek ulaže više onoga što on jeste, pa je ona jedina, mjesto u kojem se može truditi do kraja - do uloga cijeloga sebe.

Ona sama, dakle vjera, vodi do zavjeta, do saveza, do zapovijedi, dakle do konkretnih stvari, stvari koje su ispunjene u Novom Zavjetu kroz osobu Isusa Krista. Kao takva, ona je inspirirana s nekim ili nečim izvan čovjeka, a što ili tko je dovoljan čovjeku za ovako veliku predaju i ulog.

Prihvatanjem ove osobe, Isusa Krista, mjera za život po vjeri je dovoljna. Ostalo je hod, kako tko hoće.

9/10

U Novom Zavjetu, Isus se ponovo suočava sa Samarijancima svezi ovog događaja i daje (kao i svemu drugom) novu, višu perspektivu ovoj situaciji. Taj događaj se zbio kroz Njegov razgovor sa Samarijankom, na zdencu. Tu Ga ona pita tko je u pravu, čija predaja, čija vjera, Izraelaca ili Samarijanaca, a Isus odgovara: "Mi znamo čemu se klanjamo, vi ne..."

Međutim Isus ide još dalje i još dublje: "Ali dolazi vrijeme, kada će se pravi klanjaoci klanjati u duhu i istini, jer Bog takve klanjaoce želi."

Nije više dovoljno, kao u Starom Zavjetu, samo činiti ovo, a ne nešto drugo. Mi danas imamo bolji savez od onoga staroga, a to je savez u Isusu Kristu. U skladu s tim od nas se traži više: Ne samo činiti, nego to i biti, u svom duhu, u i svojoj istini: "...se klanjati u duhu i istini..." Biblija

U ova dva događaja je opisana razlika između: - štovanja Samarijanaca i štovanja Izraelaca, u odnosu na Boga, i -štovanja Izraelaca i štovanja Boga na novozavjetni način, dakle u duhu i istini, dakle najvećim štovanjem - samim svojim životom, štovati Božji život.

Ovo stupnjevanje vidljivo je i danas u kršćanskoj religiji i crkvama koje su se odvojile od ove "šarene" religije, dakle, koje su tu religiju prozrele.

Ali također i između ovih crkava i onih koji se, klanjaju svojom dubinom - samim svojim životom - "u duhu i istini".

Antagonizam između ovih različitosti je jasno vidljiv. Ove religije i crkve "drže jedno drugo na oku", a ove crkve i ovi pojedinci su u odnosu "kratkog spoja". Ipak, onaj kome je dano više, više može i nositi.

Religiju obično vežemo za narod, ali ona ima vlast nad pojedincem.

Ona je stanje čovjeka nad kojim vlada religiozni duh. Ona poistovjećuje pojedinca sa narodom, sa drugima, ubijajući ono što je u čovjeku jedinstveno, njegov identitet, a prema tome i njegov hram - samo njegovo mjesto za život.

Zbog toga je Isus mogao reći: "Pustite mrtve da pokapaju svoje mrtve."

Vjerom je čovjek nakalemljen na Boga. Bog je bogat životom i u svakoga od nas, stavio je jedinstven identitet. Ono najdublje u nama, naš duh - naš hram, je naše najdublje i najveće bogatstvo. Bogatstvo mjereno Božjom mjerom: "Dragocjen si u mojim očima i ja te ljubim." Biblija

Međutim, za razvoj toga identiteta, potreban je neprestalni Božji dotok sile, spoznaje, vizije...

Biblija kaže: "Što čovjeku koristi da dobije cijeli svijet, a dušu svoju izgubi?" Biblija

Ako skinemo pogled sa Boga i usmjerimo ga za naše osobne izbore i ciljeve, izgubit ćemo pogled Božji na nas, izgubit ćemo sliku sebe u Božjim očima, izgubit ćemo sebe u svjetlu istine. Ovo čuvanje duše, vezano je upravo za taj naš iskonski identitet.

Ono što može zbuniti čovjeka je: Kako u nesavršenim okolnostima razviti nešto ovako savršeno kao što je ovaj naš savršeni identitet?

Savršenstvo se davno izgubilo, ali taj savršeni identitet u nama, ostao je uvijek isti. Život traži život. Život je mjera u kojem se ovaj identitet može razviti i život je rezultat realizacije ovakvog identiteta.

Život u Isusu Kristu ("Ja sam put, istina i život."), naša je jedina nada i šansa da ovaj kod (šifru) savršenog našeg identiteta, razvijemo u ovim novim nesavršenim okolnostima.

Ovim okolnostima koje smo naslijedili nesavršene i kojima smo pripomogli da takve ostanu. Ova nova šansa je unutar onog životnog vremena, koje nam je još preostalo, unutar cjelokupnih onih okolnosti u kojima smo se našli.

Naše savršenstvo je u tome da ih pristanemo proživjeti na Božji način. A to je zadaća koju možemo ostvariti. "Budite savršeni." Isus Krist

Biblija kaže: "Vjerovali Abraham Bogu, i Bog mu to uračuna u pravednost." Vjera Bogu je put naše pravednosti i našeg savršenstva.

Naša pravednost, kao takva ne podliježe sudu ljudskom, nego sudu Božjem. Mi čak ni sami sebe u tom novom svjetlu i pogledu, ne bi smjeli suditi, ali ispitivati da.

Bog nas mjeri pravednim mjerilima, jer ako nam je dana nova šansa - zaista nam je dana šansa - u svemu.

Ovu novu priliku dakle, prati adekvatan, pravedan sud za ovu situaciju koji također ulazi u ono "dana nam je šansa", pa je ovaj sud poseban, drugačiji, mudriji, sveukupniji, širokogrudniji od ljudskog - "zaboravlja i prašta zlo".

Godine ovakvih ili onakvih djela i sve stvari do sada - nemaju veze sa ovom novom šansom. Na nebo nećemo ponijeti vrijeme i njegove terete, samo plod ove odluke: "Danas je dan spasenja." Biblija.

10/10

U ovoj perspektivi, dakle kroz Isusa Krista, mogućnost za savršenstvo, za realizaciju našeg savršenog identiteta, je vraćeno.

Što ćemo činiti s ovom šansom - to je samo i isključivo, naša odluka.

Zbog kulture u kojoj živim, ponovit ću to još jednom:

Ovu odluku NITKO ne može učiniti za nas.

Ipak neke blagoslove preko ovakvih odluka od strane drugih ljudi, možemo nasljedovati. U ovakvoj perspektivi gledano, trebali bi biti poštteni prema Životu i priznati istinu: - imali smo šansu.

Šansa znači sreća. "Ja dajem sreću i donosim nesreću, Ja, Jahve, činim sve to." Biblija Na nama je da tu šansu prihvatimo.

Biblija kaže: "Ta Bogovi ste...". Identitet u nama djelo je Božjeg identiteta, život u nama dio je Božjeg života. Stvoreni smo kao društvena bića, prvenstveno za Božje druženje s nama. "Što ti je čovjek toliko drag..." Biblija

Postoji dimenzija u koju smo pozvani.

"Dubina poziva dubinu..." to je Biblijska poruka. U ovoj dimenziji činimo čuda. Ne ona, koja su smisao samo za sebe, ili u korist nekih pogrešnih nebeskih adresa, nego ona čuda koja nastaju zbog samog ovakvog života, zbog lomljenja okova, zbog Božje djece na zemlji, zbog hoda u vječnost, zbog slave Božje. Kao što kažu anđeli:

"Puna je zemlja tvoje slave." Biblija. To je stvarnost koja nam je dana i za kojom treba posegnuti - činiti stvari u toj dimenziji, za slavu Božju, svuda kuda prođemo. Mi smo partneri Božji u ovom svijetu. Naša obrazovanost, predanost, hrabrost, poduzetnost, poslušnost, u tom pogledu donosi plodove neba na ovu zemlju.

Vjernicima je potreba da se obrazuju i jačaju u Duhu, da unutar religioznih mješavina i sivila, znaju odijeliti stvari, za propast ili za spasenje. I jedno i drugo uspjeh je kršćaninu, jer je Isus upravo to rekao da činimo.

Na taj način ćemo razotkriti religiju i tako njen smrtni duh maknuti od onih koji su nesvjesno njime zarobljeni.

Isus Krist je stalna nepromjenjiva stvarnost, na koju se našim duhom možemo osloniti. I to je vjera. Usuditi se priznati je, osloniti se na nju... "Blago onom koji ne vidi, a vjeruje." Biblija. Međutim, vjernik gleda svojim duhom, očima Duha Božjega. To je podrška našem duhu u svijetu vrijednosti, a vjera je ono čime smo zakačeni na taj svijet. Taj svijet vrijednosti nam je vodilja u tim mješavinama. Ono što ne vrijedi, gledajući ovim svjetlom, naći ćemo da je prelagano, a ono što vrijedi ćemo naći kao vrijedno - do neba.

Vjera je dar Božji nama, nešto što možemo još više izmoliti od Njega i nad čime trebamo bdjeti. Ulazeći u ovakav svijet, naš duh ulazi u svijet vrijednosti i kiti se nebeskim blagom: kroz njegove misli, napatke ovoga svijeta, principe, riječi, djela... Tako postajemo kanali kroz koji se nebeske vrijednosti utječu u ovaj svijet i svijetle nama i drugima preko nas, kao svjedočanstvo i plod našega života - života po vjeri u Isusa Krista.

"Nabavite sebi torbe što ne stare: neprolazno blago na nebesima, gdje se kradljivac ne primiće niti moljac grize! Gdje je vaše blago, tu će biti i vaše srce." Biblija

Ovaj tekst nije pisan jednosmjerno u smislu nauke i građenja na njenim postavkama.

Svrha ovoga teksta je da protrese uspavani čovječji duh.

Tekst zahvaća okolnosti i stanje u kojem se nalazi čovječji duh koji je uspavan ili otupljen, protresajući ga i dopuštajući da se njegov sustav i vrijednosti, njegovi temelji, ponovo slože, u skladu s promišljanjem i provjerama na koje je pozvan čovječji duh.

"Ja ću protresti još jednom nebo i zemlju..." Biblija

Hvala Gospodinu Isusu Kristu na otkrivenju ljepote života u Njegovim istinitim postavkama.

Neka nam da Bog otvorene oči srca da ga prepoznamo i u njemu ustrajemo.